

Els 'Somiadors' i els contenidors cremats

Netflix

No puc deixar de pensar en *Somiadors*, la pel·lícula de Bernardo Bertolucci que ja té gairebé vint anys i que tan bé s'ha acomodada a la posteritat. És una obra important, transcendent, un referent per a tot tipus d'espectadors, vells i nous. Un d'aquells films capaços de crear cinefílies, d'obrir mons i de despertar consciències. Aquesta última faceta em sembla especialment rellevant en el moment que vivim. Recordem els tres protagonistes, tancats en un pis de París durant els mesos de maig i juny del 1968, on experimenten amb l'amor, amb la sexualitat, amb els cossos, la ment, els sentits. I a fora, al carrer, la revolució incandescent, els aldarulls, els que estaven farts de tot, la vaga, la universitat presa, els vidres trencats, els objectes llançats, les flames...

Quan aquests dies sento i llegeixo reaccions a les protestes per la presó de Pablo Hasél se'm posen els pèls de punta i sento una gran ràbia. Hi ha molta, moltíssima gent, a qui no li dona la gana d'entendre de què va tot això. El protagonista no és Hasél, no és la seva cançó, ni el seu rap, ni els seus tuits. Quan es qualifiquen les protestes, en general, d'actes vandàlics, senzillament s'està mentint. Actes vandàlics què vol dir? Que deu o quinze individus robin a la botiga de Nike? Que es trenquin vidres dels bancs? Que es cremin contenidors? En diuen "violència". Potser sí que violenta, que colpeix, que empenya. Dir-ne violència? Digue'n com vulguis! Però no siguis hipòcrita, ni covard, ni tinguis els sants pebrots d'insultar els milers de joves que surten al carrer perquè estan farts de la precarietat, de la mentida, de la partitocràcia, del constant encobriment del rei, d'una vida cada dia més cara.

Quantes millores socials i polítiques trobem al llarg de la història que han deixat uns quants vidres trencats i contenidors cremats pel camí? No m'agrada que ningú ataqüi les seues de mitjans de comunicació. No és la millor estratègia per a qui protesta en favor de la llibertat d'expressió. Però tirar pedres a la seu d'*El Periódico* no és voler atacar la llibertat d'expressió. És aixecar la veu, de manera arrauxada i poc meditada potser, fins i tot equivocada, i tant que sí. Quatre que, potser, estan equivocats no invaliden el crit de tots per exigir que se'ls escolti, que se'ls tingui en compte.

Somiadors, sí, somiadors de què? ●

